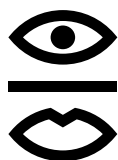

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

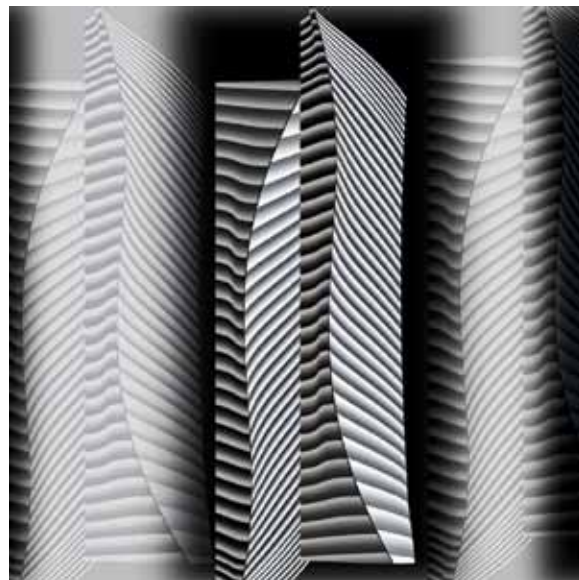

Wydział
Artystyczny
Uniwersytetu
Zielonogórskiego

86 GALERIA grafiki
Biblioteki Sztuki

26 stycznia 2017 r. w Galerii Grafiki Biblioteki Sztuki na Wydziale Artystycznym odbył się wernisaż wystawy AGNIESZKI ŁAKOMEJ *Selfmade City*. Wystawie towarzyszył wykład „Od serigrafii do druku cyfrowego - ruch i przestrzeń w obrazie graficznym”. Kuratorka wystawy: dr Janina Wallis. Wystawę można zwiedzać do 10 marca 2017 r. Serdecznie zapraszamy.

AGNIESZKA ŁAKOMA, MOVING CITY III, 2015, DRUK CYFROWY, 100 x 100 cm

Agnieszka Łakoma

doktor nauk plastycznych (uzyskała stopień doktora w pracowni serigrafii prof. Marcina Surzyckiego w 2012 r. na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie), artysta grafik, projektant grafiki użytkowej. Absolwentka historii sztuki na Uniwersytecie Jagiellońskim. Stypendystka Ministra Kultury i Sztuki, laureatka licznych nagród i wyróżnień w konkursach graficznych (Homage A Nicolas Schöffer – Budapeszt, Grand Prix Najlepszej Grafiki Miesiąca – listopad 2016, październik 2014, listopad 2013, maj 2008).

Swoje prace prezentowała na licznych wystawach w Polsce i za granicą m.in. Grand Prix Młodej Grafiki Polskiej (2015, 2009, 2012), International Electrographic Art Exhibitions of Small Forms Budapest (2017, 2010, 2013), Triennale Grafiki Polskiej – Ostrava (2014), Międzynarodowe Triennale Grafiki Kraków – Istambuł (2013), 8 Triennale Grafiki Polskiej (2012), Printmaking from Krakow – Minnesota, USA, (2010), Biennale Sztuki Młodych „Rybie Oko” – Warszawa (2008), Pamiętniki Pokolenia Tamagotchi – Warszawa (2008), Międzynarodowe Triennale Grafiki Kraków–Oldenburg–Wiedeń (2007).

Prace w zbiorach: Międzynarodowego Triennale Grafiki w Krakowie, Związku Artystów Plastyków w Krakowie, Magyar Elektrográfiai Társaság w Budapeszcie, Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie oraz w kolekcjach prywatnych.

OTWARCIE WYSTAWY, OD LEWEJ: AGNIESZKA ŁAKOMA, JANINA WALLIS. FOT. M. LALKO

Agnieszka Łakoma. *Selfmade City*.

Selfmade City to wystawa grafiki Agnieszki Łakomej, na którą składają się prace skupione wokół tematu form architektonicznych, pochodzące z serii o tym samym tytule, oraz obiekty lightbox z serii *Moving City*. Artystka prowokuje nas do spojrzenia na miasto jak na formę artystyczną, złożoną z falujących płaszczyzn, które zmieniają się w zależności od kąta padania światła i percepcji wzroku. W swojej twórczości Agnieszka Łakoma konsekwentnie eksploruje pole grafiki, wykorzystując jej klasyczne elementy formalne: linie i gradacje koloru. Równocześnie jednak eksperymentuje z nowymi technikami, które pozwalają jej osiągnąć niecodzienne efekty i wzmocnić przekaz prezentowanych prac.

W *Selfmade City* spotykają się dwie ścieżki dotychczasowej twórczości Agnieszki Łakomej: abstrakcja geometryczna znana z serii *Zastony* (2006) i miejska przestrzeń występująca już w projekcie *Consumo* (2009). Zainteresowanie efektami optycznymi

mi prowadzi artystkę do tworzenia prac graficznych, które wychodzą z płaszczyzny w przestrzeń naszej wyobraźni. Rytmiczne, cieniowane elementy budują op-artowe złudzenia brył, które poruszają się i zmieniają ułożenie za sprawą druku lenticularnego, serigrafii i podświetlonych lightboxów. To przekształcają się z pasków w faliste powierzchnie, to znów poruszają się jak ruchome chodniki. Podobnie jak w otaczających nas miastach, w grafikach ruch buduje przestrzeń, w której żyjemy i przez którą się przemieszczamy.

W poszczególnych pracach można dostrzec znajome zarysy budynków, z których żaden nie zostaje jednak przez artystkę do końca określony, ponieważ jego dopełnienie powstaje dopiero w wyobraźni odbiorcy. Tak jak w japońskim ogrodzie kamiennym, który osiąga swój wyraz w kontemplującym go gościu, tak i tu widz zostaje zaproszony do współtworzenia. Każdy, kto porusza się po mieście, może również tworzyć jego przestrzeń w swojej wyobraźni. Czy nie oglądamy miasta z różnych miejsc i przy zmieniającym się świetle? Czy nie mamy swoich ulubionych widoków? Zestawienia brył nie są objęte prawem autorskim projektanta - wizerunek fragmentu miasta należy do każdej osoby, która się z nim styka i zarazem świadomie i nieświadomie przetwarza w sobie. *Selfmade City* jest swoistym powidokiem tej właśnie miejskiej przestrzeni, w której odbija się spojrzenie artystki i nasze przyglądające się twarze.

Aleksandra Görlich

Instytut Sztuk
Wizualnych
UZ

Helena Kardasz
Biogram artystki

16 grudnia 2016 r. nasza koleżanka i uznana artystka - Helena Kardasz, uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie sztuki, nadany Uchwałą Rady Wydziału Artystycznego Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Tekst przybliżający sylwetkę Heleny Kardasz znajduje się na stronie 12 tego numeru, a na IV stronie okładki prezentujemy pracę „O siewcach” z 2016 roku. Poniżej - biogram i najważniejsze osiągnięcia artystyczne artystki.

Helena Kardasz (ur. 1969)

1992-1996 studia w Instytucie Sztuki i Kultury Plastycznej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze (obecnie Uniwersytet Zielonogórski), 1995-1996 asystent stażysta w Pracowni Fotografii Instytutu Sztuki i Kultury Plastycznej WSP (obecnie UZ), 1996 dyplom w Pracowni Fotografii Instytutu Sztuki i Kultury Plastycznej WSP w Zielonej Górze pod kierunkiem prof. Piotra Wołyńskiego, praca pt. *Ikonoemat*, 1995-2003 asystent w Pracowni Fotografii ISiKP WSP (obecnie UZ), 2002 I stopień kwalifikacji artystycznych w dyscyplinie fotografia na Wydziale Komunikacji Multimedialnej Akademii Sztuk Pięknych (obecnie Uniwersytet Artystyczny) w Poznaniu pod kierunkiem prof. Jana Berdyszaka, praca pt. *Ziarnistość III*; od 2003 adiunkt w Instytucie Sztuki i Kultury Plastycznej UZ (do 2009 KSiKP), obecnie prowadzi dyplomującą Pracownię Fotografii w Zakładzie Multimediów Instytutu Sztuk Wizualnych na Wydziale Artystycznym

Uniwersytetu Zielonogórskiego; 2016 uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki: sztuki plastyczne, w dyscyplinie artystycznej: sztuki piękne, nadanego uchwałą Rady Wydziału Artystycznego Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach, dzieło habilitacyjne pt. *Jak to jest nie być*.

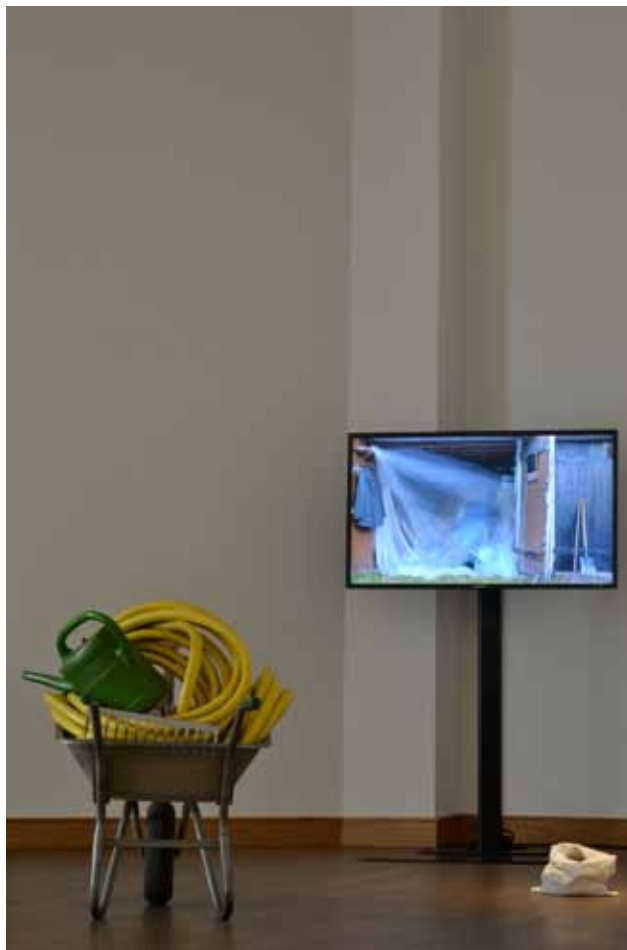
DZIAŁALNOŚĆ TWÓRCZA

Wykaz wystaw indywidualnych:

- 2011 / *Jak to jest nie być*; Galeria „Wieża Ciśnień”, Konin
- 2006 / *non_ens. net*; Galeria Nowy Wiek Muzeum Ziemi Lubuskiej, Zielona Góra
- 2000 / *Inne czasy*; Galeria BWA, Zielona Góra
- 1998 / *po-czwórnice*; Galeria Zastępcza, Garbary 48, Poznań
- 1996 / *Ikonoemat*; Galeria GI, Zielona Góra

Wykaz wystaw zbiorowych:

- 2016 / *Plastry*, Galeria Sztuki „Wieża Ciśnień” w Koninie, Konin / *Przez czas*, Galeria PWW, Zielona Góra / *Ogrody/Gärten*, Galeria Sztuki w Nowym Zamku, Bad Muskau, Niemcy / *Życie artystyczne Zielonej Góry w latach 1945-2016*, Galeria BWA, Zielona Góra
- 2015 / *Zakład*, wystawa pracowników Zakładu Multimediów ISW UZ, Galeria Biblioteki UZ, al. Wojska Polskiego 71, Zielona Góra
- 2013 / wystawa towarzysząca Międzynarodowej Konferencji *Złote drzewo życia wciąż zielone. Uczelnia miejscem sztuki*, Instytut Sztuk Wizualnych, Wydział Artystyczny, Uniwersytet Zielonogórski, ul. Wiśniowa 10, Zielona Góra
- 2011 / *Przybysze i tubylcy - 20 lat Instytutu Sztuk Wizualnych UZ*, Galeria BWA, Zielona Góra
- 2008 / *Miejsce do mieszkania, miejsce do kochania*, Galeria Miejska,

HELENA KARDASZ, „ZIMA”, INSTALACJA WIDEO, UDZIAŁ W WYSTAWIE ZBIOROWEJ „OGRODY / GÄRTEN”, GALERIA SZTUKI W NOWYM ZAMKU, BAD MUSKAU, NIEMCY, 2016. FOT. HELENA KARDASZ

Wrocław; Bałtycka Galeria Sztuki Współczesnej, Słupsk / **Artyści Galerii Nowy Wiek 3**; Galeria Nowy Wiek Muzeum Ziemi Lubuskiej, Zielona Góra

2007 / **Miejsce do mieszkania, miejsce do kochania**, Galeria BWA, Zielona Góra / **Artyści Galerii Nowy Wiek 2**; Galeria Nowy Wiek Muzeum Ziemi Lubuskiej, Zielona Góra

2006 / **Między innymi...**, wystawa pracowników Katedry Sztuki i Kultury Plastycznej UZ, Galeria Stara Winiarnia, Zielona Góra

2000 / **Helena Kardasz. Paulina Komorowska-Birger. Dorota Miroń**, de nederlandsche Cacaofabriek, Helmond, Holandia / **Model do składania**; Centrum Rzeźby Polskiej, Orońsko / **Krystalizacje**; II Biennale Fotografii, Galeria Arsenał, Poznań / **Trzeci wymiar**; Galeria PWW, Zielona Góra; Galeria FF, Łódź / **wystawa pracowników ISiKP WSP**, Muzeum Archeologiczne, Głogów

1999 / **wystawa pracowników ISiKP WSP**, Muzeum Ziemi Lubuskiej, Zielona Góra / **Festiwal Fotografii Otworkowej**, Bastion Filip, Kostrzyń n/Odrą / **Przejrzystość**, Galeria Kłodzkiego Ośrodka Kultury, Kłodzko

1997 / **Malarstwo - inne wymiary**, Stowarzyszenie KRAAA, ul. Mieczycowa 7, Zielona Góra

1996 / **Kolekcje**, Stowarzyszenie KRAAA, ul. Mieczycowa 7, Zielona Góra

NAGRODY I WYRÓŻNIENIA

Uzyskane odznaczenia i nagrody:

2009 / Nagroda Zespołowa I stopnia Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego za osiągnięcia naukowe uzyskane w roku 2008 dla zespołu w składzie: Ryszard Woźniak, prof. UZ; Piotr Czech, I st. kw.; Wojciech Kozłowski, mgr; Helena Kardasz, I st. kw. - twórca dokumentacji fotograficznej projektu artystycznego „Miejsce do mieszkania, miejsce do kochania...” http://www.kskp.uz.zgora.pl/galeria_zielona/index.html

2002 / Nagroda J.M. Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego za działalność artystyczną i organizacyjną

2000 / Stypendium Twórcze Urzędu Miejskiego w Zielonej Górze

1996 / Stypendium Artystyczne Zarządu Miasta Zielona Góra

Prace Piotra Szurka w Galerii Collegium Chemicum oraz na Międzynarodowych Targach Sztuki Współczesnej LUXEMBOURG ART FAIR

1 grudnia 2016 r. w Galerii Collegium Chemicum UAM w Poznaniu odbył się wernisaż wystawy prof. Piotr Szurka. Na wystawie artysta zaprezentował wielkoformatowe grafiki (200x100 cm) wykonane w technikach włkłódrokowych z cyklu *Autoportret*. Wystawa potrwa do 28 lutego 2017 r.

Prace prof. Piotra Szurka, tym razem rysunki, były również prezentowane w Luksemburgu przez paryską Galerię Koralewski na Międzynarodowych Targach Sztuki Współczesnej LUXEMBOURG ART FAIR od 8 do 11 grudnia 2016 r. W Targach uczestniczyło 80 galerii wybranych przez międzynarodową komisję.

Jarosław Łukasik – Twarze Piotra Szurka

Dualistyczny model człowieczeństwa jako połączenia ciała i duszy jest dla europejskiego kręgu kulturowego na tyle oczywisty, że wszelkie alternatywy - jak np. buddyzm czy hinduizm - wciąż funkcjonują na obrzeżach. Tymczasem w sztukach wizualnych ów dualizm już dawno został przezwyciężony. Wszystko, co ukrywane w świecie prywatnych doznań, dzięki pracy artysty zintegrowane zostaje z formą widzialną.

Artysta, jeżeli obiektem jego zainteresowania jest człowiek i jego dusza, zazwyczaj sięga po wizerunek ciała. Konfrontując się z rozległą panoramą kulturowej tradycji i dostępnych przedstawień „geografii ciała”, Piotr Szurek konsekwentnie wybiera własną twarz jako obiekt badań i obszar najszerzej rozumianej symboliki. Nie jest to jednak zniewolenie: artysta posługuje się swobodnym gestem, a ekspresja i wolność idą ze sobą w parze.

Twarz w monochromatycznych, czarno-białych autoportretach Piotra Szurka to zindywidualizowana maska, która ma nam uzmysławiać ponadmaterialny wymiar egzystencji. Dla wnikliwego oka artysty prawie każdy fragment ciała może stanowić inspirujący mikrokosmos, lecz twarz to coś zupełnie innego: niemal każda kultura koncentruje w niej wyobrażenia o społeczeństwie. Mówiąc banalnie, twarz to scena, na której odgrywane są społeczne role. Oderwany od swego właściciela, wizerunek twarzy zaczyna jednak żyć własnym życiem i, podobny masce, raczej skrywa niż obnaża. Maska jest spersonalizowaną „twarzą” innego, ponadczasowego wymiaru; antropologicznym wyobrażeniem tego, co wydaje się istnieć, ale czego nie możemy usłyszeć ani zobaczyć.

Twarz w portretach Piotra Szurka staje się właśnie maską, która ma nam uzmysławić ponadmaterialny wymiar egzystencji, odwołując się do obrazu konkretnej osoby, która patrzy na siebie jednocześnie z wewnątrz i z zewnątrz. Drugie życie skonkretyzowanej w dziele twarzy pozostawia artystę na zewnątrz i autor z konieczności przyjmuje też rolę widza.

FOT: ZE ZBIORÓW ARTYSTY

Piotr Szurek prawie nigdy nie „zamraża” efektownych grymasów i nie kokietuje widza. Głowa przedstawiona jest jako bryła w ruchu i tylko spojrzenie patrzących na nas oczu zatrzymuje formę na powierzchni kartki. To, co szczególnie intryguje w autoportretach Piotra Szurka, to utrwalone działanie autodestrukcyjne. Artysta niejako „zacierza” własny wizerunek, by następnie ponownie go odświeżyć. Ta dynamika ma w sobie coś z obsesyjnej konieczności, a jej źródła dopatruje się w niemożności przekroczenia bariery między intencją twórczą a ograniczeniami formy, wynikającymi z fundamentalnego u człowieka pomieszania materii i transcendencji. W tym sensie Piotr Szurek zmaga się z własnymi sprzecznościami i paradoksami, których trudny charakter do pewnego stopnia wyklucza współczesnego artystę z pola kultury. Twórca dobrowolnie odrzuca raj tradycyjnego porządku i nieustannie stwarza swój świat od nowa. Biel papieru wydaje się być dla Piotra Szurka początkiem i końcem wszystkiego, więc to przeciwko niej artysta angażuje twórczą energię.

PIOTR SZUREK, AUTOPORTRET, AKWATINTA, SUCHA IGŁA,
200x100 cm, 2015 r. (FOT. ZE ZBIORÓW ARTYSTY)

PIOTR SZUREK, AUTOPORTRET, AKWATINTA, SUCHA IGŁA,
200x100 cm, 2015 r. (FOT. ZE ZBIORÓW ARTYSTY)

Twarz i wizerunek-maskę nie stanowią w tych dziełach autobiograficznego punktu odniesienia. Warto na te dzieła spojrzeć jak na inkluzję w bursztynie - zakłócenie w naturalnym porządku materii, trwające obok i niezależnie od upływającego czasu. Zobaczymy wówczas w pracach Piotra Szurka wielowymiarową formę nieokietzanego bytu.

Redakcja: M. Jankowiak

Jubileusz galerii Nad Wisłą w Toruniu z udziałem artystów z Zielonej Góry

Toruńska galeria **Nad Wisłą** jest miejscem działań artystycznych, które powstało w 1991 r. w starym, z początku XX w., domu o pruskiej konstrukcji. Przez 25 lat odbyło się w tej siedzibie blisko 200 wystaw. Prowadzone przez jedną osobę - po godzinach pracy etatowej i bez żadnych docelowych dotacji - rządzi się swoimi własnymi prawami, których realizacja uzależniona jest od możliwości czasowych i finansowych.

Galeria Nad Wisłą otwarta jest na sztukę różnorodną, szczególnie na działania efemeryczne - realizację obiektów, instalacji i performance. Dużym atutem tego miejsca jest jego położenie wśród ogródków działkowych i w bezpośrednim sąsiedztwie Wisły. Wiele zrealizowanych dotąd wystaw odnosiło się do kontekstu lokalizacji oraz sierniężności pomieszczeń i otoczenia. Z racji tego niewątpliwego atutu galerii, najbardziej wartościowe projekty odnosiły się do gatunku site-specific. Są to dzieła tworzone z myślą o funkcjonowaniu w precyzyjnie określonym miejscu i nigdzie indziej w takiej samej formie nie mogą zaistnieć. Formułowanie różnego typu idei artystycznych, które nie mieszczą się w klasycznych dyscyplinach sztuki, sprzyjają powstawaniu instytucji w miejscach nie zaprojektowanych z myślą o takich działaniach. Właśnie takim zjawiskiem jest galeria Nad Wisłą. Jest to miejsce sztuki znane w środowisku artystycznym w Polsce, z powodu swojej wyjątkowości, związanej z możliwością aranżowania w jej przestrzeni niepowtarzalnych realizacji.

Prezentowali w niej swoje prace głównie młodzi artyści z Torunia oraz twórcy polscy i zagraniczni. Pokazywanych jest sporo realizacji dyplomów artystycznych z Wydziału Sztuk Pięknych UMK. Z twórców uznanych, swoje dzieła ekspozowali m.in.: Jan Berdyszak, Wojciech Sadley, Bogdan Chmielewski, Sławomir Brzoska, Marcin Berdyszak, Jakub Pieleśzek, Bartek Jarmoliński, Anna Baumgart, Andrzej Borcz, Przemysław Jasielski, Witold Jurkiewicz, Krzysztof Mazur, Iwona Langowska, Mirosław Pawłowski i Waldemar Rudyk. Ważną rolę odegrali - Marcin Berdyszak, Bartek Jarmoliński i Magdalena Gryśka, którzy nie tylko wystawiali w galerii kilka razy, ale również proponowali innych, młodych twórców ze swoich ośrodków. Magdalena Gryśka, wykładowca Instytutu Sztuk Wizualnych Uniwersytetu

Zielonogórskiego, współpracuje z założycielem galerii - Marianem Stępakiem przy organizacji corocznych Międzynarodowych Spotkań Studentów pn. „Giardino - Ogród Sztuki”, odbywających się w Zakładzie Plastyki Intermedialnej Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Dzięki tej współpracy w „Giardino” biorą udział również studenci z Uniwersytetu Zielonogórskiego. Na wystawie podsumowującej 25 lat działalności galerii Nad Wisłą na przełomie listopada i grudnia 2016 r. w galerii ZPAP w Toruniu, pokazane zostały prace czterdziestu artystów z Polski i z zagranicy, w tym dwojga związanych z Instytutem Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego. Byli to, wspomniana Magdalena Gryśka i Jarosław Dzięgielewski, który zaprezentował obiekty z cyklu *Konsekracja*. Natomiast Magdalena Gryśka wyeksponowała zestaw obrazów jako monumentalne dzieło obiektowe *Codziennosc*. Była to jedna z najciekawszych w swojej formie prac na tej wystawie.

Marian Stępak

OD GÓRY:
MAGDALENA GRYSKA, „CODZIENNOŚĆ” 2016, OBIEKT,
FOT. M. GRYSKA

FRAGMENT WYSTAWY „25 LAT GALERII NAD WISŁĄ”,
FOT. M. GRYSKA

Wystawa dyplomowa w Galerii PWW

Od 1 grudnia 2016 r. w Galerii PWW Instytutu Sztuk Wizualnych przy ul. Ogrodowej 52A mogliśmy oglądać wystawę dyplomową Małgorzaty Biegały pt. *Cipeczki sikoreczki (rzecz o niewyemancypowanych)*. Małgorzata wystawę dyplomową realizowała w pracowni rysunku i multimediiów

WERNISZAŻ WYSTAWY W ŚRODKU AUTORKA - MAŁGORZATA BIEGAŁA, FOT. J. JESCHKE

prowadzoną przez dr. hab. Radosława Czarkowskiego, prof. UZ. Artystka zaprezentowała rysunki oraz instalacje składające się z odlewów piersi, mleka, wiader, włosów i tortu. Tak pisze o swojej pracy:

DETAL WYSTAWY: GIPS, MLEKO, FOT. JAREK JESCHKE

„Swoimi pracami chcę zwrócić uwagę na problem uprzedmiotowienia kobiet oraz presji jaką na nie wywiera społeczeństwo w kwestii posiadania potomstwa, ich ciał oraz ich zachowania. Kobięce ciało najczęściej jest traktowane jako obiekt seksualny. Kobieta powinna być seksy i uwodzicielska, a zarazem miłą, spokojną i odpowiedzialną matką. Takie oczekiwania i sprzeczności tworzą niezdrowy, wyidealizowany obraz kobiet, co niesie za sobą często negatywne konsekwencje.”

Jarek Jeschke

Wystawa Aleksandry Wojciechowicz *Fotografie na służbie rzeczywistości* w galerii fotografii „na dole”

Instytut Sztuk Wizualnych UZ

Autorka ukończyła *animację społeczno-kulturalną* w specjalności fotografia na Uniwersytecie Zielonogórskim. Dyplom pod kierunkiem prof. Wiesława Hudona zrealizowała z fotografii inscenizowanej, poszerzając także swoją edukację w Instytucie Sztuk Wizualnych. Po ukończeniu studiów pracowała jako nauczyciel akademicki UZ ucząc fotografii studentów *animacji społeczno-kulturalnej*. Rozeznając swoje powołanie do życia konsekrowanego wstąpiła do zakonu kontemplacyjnego gdzie przebywała prawie osiem lat. Obecna wystawa jest kolekcją prac zamykającą czas po wyjściu z zakonu, w której poszukuje możliwości duchowego obrazowania w fotografii.

Aleksandra Wojciechowicz dzieli się swoimi rozważaniami: „*Duchowość jest nie tylko jednym z wymiarów rzeczywistości, ale najistotniejszą jej cechą. Pierwszym zadaniem fotografii*

jest dokumentowanie rzeczywistości, zachowanie obrazów wydarzeń tak jak zaistniały. Owa zamierzona wiarygodność pozwala fotografii, tak jak ikonie chrześcijańskiej, otwierać bramę do świata duchowego”.

ml

FOT. MAREK LALIKO